

РЕШЕНИЕ

№ 855

гр. Велико Търново, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20234110100913 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени при условията на обективно съединяване искове за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяване на предишната работа, за заплащане на обезщетение за времето, през което работникът е останал без работа поради уволнението, с правно основание чл.344, ал.1, т.т.1, 2 и 3 от КТ, във вр. с чл.225, ал.1 от КТ . Движи се по реда на глава XXV “Бързо производство” от ГПК.

В исковата молба се излагат твърдения, че ищецът е бил назначен на длъжност „*****“, при брутно трудово възнаграждение в размер на 950лв. Сочи се ,че по време на работата си ищецът не е наказван дисциплинарно. Излагат се твърдения ,че със заповед *****г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.192 ал.1 вр. чл.195 ал.1 вр.чл.186 чл.187 ал.1 т.8 пр.2 и т.10, чл.188 т.3, чл.190 ал.1 т.7 от КТ за извършено на 01.01.2023г., около 4,30ч дисциплинарно нарушение. Ищецът излага твърдения, че на 01.01.2023г. около 4:30ч в **** бил спрян за проверка от служители на „Пътна полиция“ докато управлявал собствения си лек автомобил. Бил изпробван за употреба на алкохол и уредът показал 0,75 промила алкохол в издишания въздух. Съставен му бил акт за установяване на административно нарушение, а впоследствие и наказателно постановление, което ищецът не обжалвал и същото е влязло в сила. Ищецът счита ,че не е нарушил трудовите си задължения, тъй като не са му вменени задължения за управление на МПС по време на работа. Ищецът заявява, че той не е държавен служител и правоотношението му с работодателя е трудово. Ищецът заявява, че работодателят не е представил доказателства за уронване на доброто име .

Ищецът заявява, 1 че нарушението е извършено извън работно време и не се касае за престъпление, а за административно нарушение, за което е наказан. Ищецът счита, че наложеното му наказание дисциплинарно уволнение е най-тежкото и липсват мотиви за налагането му. С оглед изложеното ищецът отправя до съда искане да признае за незаконно уволнението извършено със заповед *****, да отмени заповедта за уволнение, да възстанови ищеца на заеманата преди уволнението длъжност, както и да му присъди обезщетение за времето, което е останал без работа, за период шест месеца, в размер на общо 5700лв./по 950лв. на месец/, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът в подадения отговор оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани по изложените в отговора съображения. Твърди, че Заповед на министъра на вътрешните работи рег.**** относно недопускане на нарушения на трудовата дисциплина от служители на МВР свързани с употреба на алкохол, наркотични и други упойващи вещества е вътрешноведомствен акт, който съдържа разпореждания до всички служители на МВР, вкл. и работещите по трудово правоотношение. Ответникът твърди, че нарушението, за което е санкциониран ищецът е тежко, за което излага съображенията си. Твърди, че ищецът не е изпълнил заповедта на министъра на вътрешните работи, с която е забранено на служителите в МВР да управляват МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила или под въздействие на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните си задължения, както и в извън работно време. Ответникът отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Ищецът П. П. П., въз основа на трудов договор **** е бил назначен на длъжност „пазач“ в сектор *****

По делото е приета като доказателство заверен препис от длъжностна характеристика за длъжността „***** за лице, работещо по трудово правоотношение, връчена на ищеца на *****Г.

Видно от наказателно постановление **** на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок шест месеца за нарушение по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП-управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда вкл., на 01.01.2023г. около 4:30ч.

От съобщение за произшествие е видно, че на 01.01.2023г. около 4.30ч в извънработно време в **** ищецът П. П. П., управлявайки личния си автомобил е спрял за проверка от служители на сектор Пътна полиция към ****и след извършен тест с техническо средство „Алкотест Дрегер“ е установена положителна проба за алкохол от 0,75 промила.

Със заповед ***** е възложена проверка относно докладна записка за изясняване на постъпили предварителни данни за управление на МПС след употреба на алкохол от П. П.

П.-на длъжност „*****

Видно от представен по делото доклад от **** е посочено, че ищецът е допуснал управление на МПС след употреба на алкохол, с което е нарушил трудовата дисциплина по смисъла на чл.187 ал.1 т.10 от КТ, като е посочено, че в конкретния случай „друг нормативен акт“ е МЗ рег.№8121з-396/05.08.2014г. за недопускане нарушения на служебната дисциплина от служители на МВР, свързани с употреба на алкохол, наркотични и други упойващи вещества.

С писмо от****, от ищеца П. са изискани писмени обяснения относно посочено в писмото на работодателя нарушение-управление на МПС в извънработно време с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

По делото са представени и приети като доказателство писмени обяснения на ищеца до **** В личните си обяснения ищецът заявил, че Нова година прекарал в дома си в с.Ш, без да употребява алкохол. Около 01.00ч бил с приятели на дискотека в г****, където изпил едно уиски. Тръгнал си около 4,15ч, но понеже не успял да намери такси, решил да се прибере с личния си автомобил, защото не се чувствал пиян.

Със заповед **** на ищеца П. П. П. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, по чл.187 ал.1 т.8-за уронване на доброто име на предприятието и по т.10/неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в КТД или определени при възникването на трудовото правоотношение. Със същата заповед, на основание чл.330 ал.2 т.6 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на ищеца с ответника, считано от датата на връчване на заповедта. Видно от посоченото върху заповедта, същата е връчена на ищеца на ****.

По делото е представена Заповед *****в която в чл.4 е визирана забрана за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или под въздействие на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните задължения и в извънработно време или по време на ползване на отпуск. В т.11 от Заповедта е посочено, че за дисциплинарни нарушения по т.4, извършени от лица, работещи по трудово правоотношение в МВР да се търси дисциплинарна отговорност по КТ.

Видно от протокол от ***, на посочената дата ищецът се е запознал с горецитираната заповед.

От представена по делото служебна бележка е видно, че за месец януари 2023г ищецът е получил БТВ в размер на *****лв.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля О С Б, колега на ищеца, който работи на същата длъжност. Свидетелят каза, че няколко дни след Нова година разбрал от ищеца, че му взели книжката за употреба на алкохол. Пред него ищецът казал, че по принцип не употребява алкохол, но на Нова година го спрели за проверка и показало минимално количество алкохол. Свидетелят каза, че ищецът добре си е вършел работата, не е чувал да има проблеми. Свидетелят заяви, че в службата им не се е коментирал този случай.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявените обективно съединени иски за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна и за възстановяване на предишната работа, с правно основание чл.344, ал.1, т.т.1, 2 от КТ са допустими.

Разгледани по същество исковете са основателни по следните съображения:

Безспорно в случая се касае за прекратяване на трудово правоотношение с ищеца, поради налагане на дисциплинарно наказание "уволнение".

Дисциплинарните наказания се налагат и дисциплинарната отговорност се реализира, като се следва едно определено дисциплинарно производство. То обхваща четири основни въпроса: установяване на факта на нарушението на трудовата дисциплина; определяне на вида на дисциплинарното наказание; издаване на заповед за дисциплинарно наказание и връчване на тази заповед на лицето, извършило нарушението. Установяването на факта на нарушението се извършва от работодателя – установява извършването на определено по фактическия си състав нарушение на трудовата дисциплина, извършено от работника, като е длъжен да събере необходимите за това доказателства, които го потвърждават. В тази фаза от развитието на дисциплинарното производство, съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ, работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения. Значението на това задължение е работодателят да събере доказателства относно извършеното нарушение, да си изясни всестранно и пълно фактическата обстановка, при която е извършено нарушението на трудовата дисциплина, да си изясни отношението на работника към извършеното, да му даде възможност да се защити. Това задължение на работодателя като орган на дисциплинарната власт представлява от друга страна право на работника или служителя да бъде изслушан или да даде писмените си обяснения. В тежест на работодателя в процеса е да докаже, че дисциплинарното производство е проведено съгласно изискванията на закона, в т.ч. и обстоятелството, че са поискани обяснения от работника. Съгласно чл. 195, ал. 1 от КТ дисциплинарните наказания се налагат с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението, кога то е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага наказанието.

В конкретния случай, предмет на спора е заповед, с която е наложено на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“, за уронване на доброто име на предприятието и неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в КТД или определени при възникването на трудовото правоотношение.

„Уронването на доброто име“ на предприятието е нарушение, при което работодателя се zlepоставя пред третите лица. „Уронването“ означава извършване на действия и постъпки от негово име, които накърняват престижа, излагат го и разколебават доверието в него. Тъй като трудовото правоотношение е правоотношение с оглед личността,

то изисква от работника и служителя да се отнася към работодателя почтено и да зачита и утвърждава неговото добро име, както в работно време, така и извън работата си. В разпоредбата на чл. 126, т. 9 КТ е разписано задължението за работника или служителя да пази доброто име на предприятието. Неизпълнението на това задължение съставлява нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, т. 8 пр. 2 КТ. В съдебната практика и доктрината се приема, че уронването на доброто име на предприятието е нарушение, с което работодателят е злепоставен от работника или служителя пред трети лица и това се отразява или е възможно да се отрази неблагоприятно на конкурентноспособността, ефективността и авторитета на предприятието / решение № 214/15.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 112/2016 г., IV г. о./. От гледна точка на вината е съставомерно както при умисъл, така и при небрежност /решение № 542/07.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1083/2010 г., IV г.о./

В конкретния случай по делото, от събраните доказателства се установи, че работодателят е издал на 23.02.2023г. оспорената заповед, с която е наложил на ищеца П. П., който е заемал длъжността ***** дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратил трудовото правоотношение с него. Установи се, също така, че преди издаване на оспорената заповед от 23.02.2023г., работодателят е отправил до ищеца искане да представи писмени обяснения по случай, посочен в покана до него от 24.01.2023г. , като ищецът е депозирал пред работодателя писмени обяснения.

На следващо място съдът следва да извърши преценка дали са спазени останалите законови изисквания по реализиране на дисциплинарната отговорност и налагане на най-тежкото дисциплинирано наказание”уволнение”.

По делото не е спорно и от доказателствата се установява, че ищецът, на **** в извънработно време, докато е управлявал собствения си лек автомобил е спрял за проверка от органи на КАТ и при проверка с алкотест е установено 0,75 промила алкохол в кръвта. Извършеното безспорно представлява административно нарушение, за което ищецът е санкциониран с налагане на административно наказание, наложено с влязло в сила наказателно постановление.

От събраните по делото доказателства е видно, че със Заповед №8121з-396/05.08.2014г.на Министъра на вътрешните работи е установена забрана за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или под въздействие на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните задължения и в извънработно време или по време на ползване на отпуск.

Със съдържанието на тази заповед ищецът е запознат, видно от подписания от него протокол още при постъпване на работа.

Поведението на ищеца, изразяващо се в управление на МПС след употреба на алкохол представлява нарушение на горесцитираната заповед, за което може да се търси реализиране и на дисциплинарна отговорност, наред с административната.

Съгласно КТ дисциплинарната отговорност се носи от страна на работника или

служителя, когато е налице нарушение на трудовата дисциплина. Това нарушение на трудовата дисциплина законът свързва с виновно поведение от страна на работника или служителя при изпълнение на трудови задължения.

За виновно неизпълнение на задълженията по трудов договор нарушителят се наказва с предвидените от КТ наказания, независимо от другите видове отговорности - имуществена, административно-наказателна и др.

При оспорване на дисциплинарното наказание съдът е длъжен да изследва, дали наложеното наказание съответства на тежестта на нарушенията. Това е така, тъй като на работодателя е предоставена възможност за преценка, кое от изброените в чл.188 от КТ дисциплинарни наказания да наложи, като известно ограничение при определянето им се въвежда с чл.189 ал.1 от КТ. Съобразно последната разпоредба, при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника. Съгласно редакция на чл.190 от КТ и в тези случаи работодателят има възможност както да наложи, така и да не наложи дисциплинарно уволнение. И в единия, и в другия случай обаче работодателят е длъжен да извърши преценка на конкретно извършеното дисциплинарно нарушение - какво е извършено, при какви обстоятелства е извършено, какви са били подбудите на нарушителя, поведението му, личността му, настъпили ли са вредни последици и пр. (чл.189 от КТ). И само когато така индивидуализираното нарушение на трудовата дисциплина се оцени като тежко нарушение, работодателят може да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, уволнението без да е длъжен да стори това. Следователно, във всеки отделен случай на извършено дисциплинарно нарушение, включително и във всички случаи на примерно посочените в чл.190 от КТ тежки нарушения на трудовата дисциплина, съдът проверява преценката на работодателя относно съответствието между извършеното дисциплинарно нарушение и наложеното дисциплинарно наказание, т. е., дали работодателят е приложил чл.189 ал.1 от КТ.

В случая, предвид събраните по делото доказателства съдът приема, че работодателят необосновано е прибегнал към налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание- уволнение. Работодаателят не е приложил правилно критериите, визирани в чл.189, ал.1 от КТ за определяне на дисциплинарното наказание. Видно от писмените доказателства на ищеца не са налагани дисциплинарни наказания, извън оспорената заповед. Няма данни при ищеца да са констатирани други нарушения на трудовата дисциплина. От разпита на свидетеля се установи, че ищецът е работел добре и е изпълнявал служебните си задължения. Не се твърди за работодателя да са произтекли конкретни вреди от соченото в заповедта нарушение на трудовата дисциплина, за което е санкциониран ищеца.

Безспорно административното нарушение, извършено от ищеца е тежко и не следва да се допуска управление на МПС след употреба на алкохол, основание е да бъде реализирана и дисциплинарна отговорност, но при съобразяване критериите на чл.189 от КТ. В случая извършеното е в извънработно време, ищецът е проявил критичност към

поведението си, което представлява единичен случай/няма данни ищецът друг път да е санкциониран за управление на МПС след употреба на алкохол, нито да употребява алкохол по време на работа/ и при тези обстоятелства прилагане на най-тежкото дисциплинарно наказание води до извод за несъответствие на тежестта на наложеното наказание с визираното изпълнение на трудово задължение.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ, с който е оспорено уволнението на ищеца, наложено със заповед ***** е основателен и доказан и следва да се отмени оспорената в настоящото производство заповед за уволнение.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ:

Основателността на главния иск, обуславя основателността и на акцесорния иск за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност ***** . Този иск следва да бъде уважен, като за основателността му е достатъчно уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде постановена отмяната му.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр чл.225 ал.1 от КТ:

С оглед уважаването на иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, основателна се явява и претенцията за присъждане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението. Разпоредбата на чл.225, ал.1 от КТ, ангажираща отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение при незаконно уволнение, предпоставя установяване на незаконността на уволнението и отмяната му, както и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането без работа /вредата/. Касае се за един осъдителен иск, с който ищецът иска да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение за вредите, които е претърпял от оставането си работа поради незаконното уволнение.

Тежестта на доказване по този иск е възложена на ищеца – той трябва да докаже оставането си без работа, претърпените вреди и техния размер.

В случая от представените по делото писмени доказателства, съдът приема за установено обстоятелството, че ищецът е останал без работа в резултат на уволнението, като към датата на приключване на устните състезания в първа инстанция няма данни ищецът да е започнал работа при друг работодател. Следователно за този период от време следва работодателят да бъде осъден да заплати обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл.228, ал.1 от КТ за определяне на размера на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ се взема брутно трудово възнаграждение, което работника е получил за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за обезщетението, в случая-уволнението. Видно от представената служебна бележка брутно трудово възнаграждение получено от ищеца през месеца, предхождащ уволнението/месец януари 2023г/ е ***** Същото следва да послужи за база за определяне на обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ ,което изчислено по реда на чл.162 от ГПК възлиза на сумата 3945,83лв. за периода от прекратяване на трудовото правоотношение/23.02.2023г./ до приключване на устните състезания в първа инстанция/16.06.2023г./

Върху главницата от 3945,83 лв. следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба /28.03.2023г./ до окончателното изплащане.

По разноските:

Ищецът е претендирал присъждане на разноси и с оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1250лв.

Ответникът е претендирал присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, но с оглед изхода на спора, не следва да бъдат присъждани разноси в негова полза.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Великотърновски районен съд държавна такса в размер на общо 257,83 лв. /по 50лв. за двата неоченьими иска и 157,83 лв. за оценяемия иск по чл.225 ал.1 от КТ/, ведно с 5лв. за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА УВОЛНЕНИЕТО ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ Заповед ***** с която на основание чл.195 ал.1 вр. чл.188 т.3 вр чл.187 т. 8 пр.2 и т.10 от КТ, чл.190 ал.1 т.7 от КТ, на ищеца П. П. П. с ЕГН *****, с адрес **** е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл.330 ал.2, т.6 от КТ, е прекратено трудовото правоотношение, възникнало по трудов договор, сключен между П. П. П. с ЕГН ***** на длъжност *****Р.

ВЪЗСТАНОВЯВА П. П. П. с ЕГН *****, с адрес **** на заеманата преди уволнението длъжност *****.

ОСЪЖДА *****, със седалище *******да заплати** на П. П. П. с ЕГН *****, с адрес **** **сумата от 3945,83 лв.** /три хиляди деветстотин четиридесет и пет лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ в **брутен размер**, за оставането му без работа поради уволнението, извършено със заповед ****, дължимо за периода 23.02.2023г-16.06.2023г., ведно със законната лихва при забава, считано от подаване на исковата молба /28.03.2023г./ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА *****, със седалище г***** **да заплати** на П. П. П. с ЕГН *****, с адрес **** сумата **1250 лв.**/хиляда двеста и петдесет лева/, представляваща направени по делото от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновски районен съд **държавна такса** в размер на общо **257,83 лв.** /двеста петдесет и седем лева и осемдесет и три стотинки/, както и **5 лв./пет лева/** за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да бъде обжалвано от страните пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от датата на обявяването му-30.06.2023г.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____